

la seva vida. De 1995 a 1998, els seus quadres es van ubicar a la Sala Albertí, dins el Museu d'Història, a la seu del monestir de Sant Feliu de Guíxols. Tanmateix, quan el 1998 s'enretirà la seva obra per incloure-hi les dependències de l'Escola de Turisme de la Universitat de Girona, l'Ajuntament va posar en marxa el que havia estat una iniciativa dels amics del pintor: rehabilitar l'habitatge que cedí a la ciutat per tal que hi quedessin exposades permanentment les seves teles: la Casa Albertí.

I, finalment, el propassat 4 de maig de 2002, la Casa Albertí ha estat inaugurada. L'espai d'aquest edifici està dividit en un àmbit d'exposició permanent, al primer pis, i un altre d'exhibicions temporals complementàries, a la planta baixa. El primer àmbit consta d'una trentena d'olis, quatre aquarel·les i alguns dibuixos que pertanyen al fons de l'Ajuntament, i el segon es nodreix de l'aportació de vuit quadres de col·leccions particulars. Amb tot, la mostra no es limita a les creacions pictòriques i els cartells de Josep Albertí, sinó que a més

reconstrueix el seu univers personal per mitjà d'escrits, poemes i fotografies, la qual cosa ajuda a percebre la seva personalitat artística en una dimensió global.

Ara bé, cal afegir, per una banda, que la casa no està oberta al públic amb un horari fix, i, per l'altra, que l'observador extern pot tenir la impressió que la funció de l'espai no ha estat determinada amb prou claredat. És cert que estan programades visites guiades per a un futur proper —probablement de juny a setembre d'enguany— que permetran tenir-hi accés; això no obstant, a efectes reals i ara com ara, l'exposició està tancada per al visitant eventual. Pel que fa a la distribució de l'espai, val a dir que la planta baixa comparteix aproximadament el 50% de la superfície amb el Servei Municipal d'Educació, amb tots els avantatges i desavantatges que això pugui comportar.

La directora del Museu de Sant Feliu, Sílvia Alemany, matisa la situació. Actualment —afirma—, els grups interessats poden concertar visita, mentre que els particulars són atesos pel personal del Servei d'Educació, que obre les portes els matins de dilluns a

divendres. La directora atribueix el problema a la manca d'un operari estable destinat exclusivament a l'exposició, però aclareix, d'altra banda, que no està previst des de l'Ajuntament que s'inverteixi en la creació d'aquesta plaça. En referència a l'emplaçament d'Educació, afegeix que tampoc no se'n preveu un trasllat ni a curt ni a llarg termini. Malgrat tot, sosté que es treballa perquè, de cara al 2003, la Casa Albertí romanguí oberta tots els caps de setmana de maig a octubre.

Pitu Solà

Canigó, entre tres parets

El 16 de maig es va estrenar a Girona *Canigó*, espectacle escènic amb il·lustracions musicals per a orquestra, en ocasió de l'any Verdaguer.

«No sé si sabs que a Figueras en motiu de les Festes de Santa Creu s'hi farà una cosa notabilíssima [...] S'ha organitzat allí una representació al aire lliure i a tot gasto del Poema Canigó. La cosa sembla que's fa am molt de seny i promet ser un vertader aconeteixement artístic». La citació pertany a una carta del 1910 de l'arquitecte Rafael Masó a la seva promesa, i enguany, gairebé cent anys més tard, a Girona se'n va recuperar el repte, el repte d'adaptar el magne poema de Verdaguer a l'escenari. Si llavors el van assumir Adrià Gual i el seu Teatre Íntim, Josep Carner en féu la versió teatral i un jove Jaume

Pahissa en va compondre la música, aquesta vegada la iniciativa ha estat gironina, encapçalada per la companyia Teatre Blau, dirigida per Martí Peraferrer, juntament amb el Conjunt Orquestral de Girona, que ha interpretat les il·lustracions musicals del compositor Joaquim Rabasseda.

L'esforç ha de ser similar a guardar el mar dins d'una ampolla. Com recloure la «magnòlia immensa» del Canigó i els Pirineus entre tres parets? Què sacrificar, de tota la fauna fantàsticohistòrica de Verdaguer, per reduir-la a un espectacle de dues hores? Com transformar les

voluptuoses boires verbals del poema al llenguatge teatral? Com tornar corpòries figures tan etèries com la fada Flor de Neu, tan inhòspites com el comte Guifré o tan cànides com el cavaller Gentil? Per a aquest repte tan arriscat la música és una ajuda, amb el miratge que provoca sovint de suspendre fronteres i traspasar tot límit: potser per això ambdós espectacles la van trobar necessària. En la versió gironina, els interludis de Rabasseda hi van col·laborar activament, amb la seva sonoritat eclèctica que empelta els modes medievals amb diverses influències

Canons

Potser comença a ser hora que algú ens faci notar que, al mateix temps que omplia mitjanament embassaments, torrents, rieres i pantans, l'últim d'aquells temporals de pluges de la primavera que hem deixat va anar buidant de sorra més d'una platja. No sé si s'han aturat a pensar-hi prou, però el cas és que, en els pocs dies que hi ha entre els mesos d'abril i de maig, es va passar ràpidament de bombardejar amb canons de neu les pistes d'esquí a restituir també amb uns altres canons la sorra que ens faltava per no haver d'entrar com aquell qui diu massa aviat a l'aigua. Entremig –com pràcticament a qualsevol altre lloc, també és veritat–, en aquest territori de pau i progrés que és la regió de Girona, desenes de milers de canons més petits regaven i encara deuen estar regant avui camps de conreu, camps de golf, camps de futbol, giratoris, parcs i, entre molts altres llocs que no he ni esmentat, també unes desenes de milers de jardins amb gespa. Bombardegen la terra sense pietat, tot sovint. Sempre, naturalment, segons les nostres necessitats o el nostre gust. Després, de tant en tant, llegim en un diari o sentim en el televisor que un temporal s'ha endut el tros de platja aquell on ens havíem anat a banyar més d'un cop, de la mateixa manera que aquest hivern passat hem pogut llegir i sentir que en un lloc tan del Pirineu com Alp tenien seriosos problemes de subministrament d'aigua. Ben mirat, som nosaltres els que estirem més el braç que la màniga, encara que no ens agradi que ens ho recordin o que ens ho recriminin quan el que tenim a la vista és el nostre braç. I el braç, si ens hi fixem bé, té tot sovint una forma especial: com de pista d'esquí, de port esportiu, de jardí, d'urbanització o de camp de regadiu d'aquells que han fet allà on abans no hi havia ni una gota d'aigua. Jo callo i ja no escric res més perquè hi ha coses que, de tan elementals com són, potser ni s'haurien de dir. S'haurien de fer notar i prou. I el fet és, però, que quan som nosaltres que bombardegem el món parlem de comoditat o progrés, i quan és el món que s'hi toma, parlem de catàstrofes.

Xavier Cortadellas

avantguardistes del XX. L'ambició del muntatge i l'esforç col·lectiu van fer la resta, des del vestuari de Carme Puigdevall fins a l'escenografia de La Clofolla, la direcció orquestral de Cándid Rodríguez o la supervisió literària de l'escriptora Eva Vázquez; com també els ajuts institucionals que deuen haver estat necessaris per bastir un espectacle d'aquestes característiques. I del nombrós planter d'actors que malden per una professionalització sempre difícil, el cronista no pot estar-se de destacar-ne almenys un parell: d'una banda el batallador Xavier Fàbrega, que va escandir com cal els decasíl·labs de Bernat Tallaferro, i sobretot l'actriu i cantant Elena Martinell com a Griselda/Flor de Neu, els sortilegis de la qual no només van encantar el Cavaller Gentil.

Josep Pujol i Coll